

Arrest

nr. 146 370 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van M. VAN DEN BROECK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Vooreerst wijst de Raad er op dat waar de verzoekende partij de schending van artikel 1 van de vreemdelingenwet aanvoert en stelt dat er een schorsend beroep werd ingediend tegen de weigering van de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, de Raad op 29 april 2014 bij arrest met nr. 123 317 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd. De kritiek van de verzoekende partij op dit punt is derhalve niet dienstig.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 5 van de Richtlijn van de Europese Unie 2008/115/EG betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert en hierbij zelf aangeeft dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van voormeld artikel uit deze richtlijn, dient de Raad er op te wijzen dat de verzoekende niet aantoonde dat de omzetting niet correct is gebeurd. Om zich rechtstreeks op artikel 5 van voornoemde Richtlijn te kunnen beroepen, dient de verzoekende partij in concreto aan te tonen dat de omzetting niet correct werd omgezet naar Belgisch recht, wat zij nalaat te doen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

De verzoekende partij geeft aan dat zij in het kader van haar ingediende asielaanvraag een vrees voor besmetting met Ebola in haar land van herkomst, Liberia, heeft aangegeven. Dit land zou het ergst te lijden gehad hebben onder de ebola-epidemie. Zij wijst er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bij zijn beoordeling van de asielaanvraag geen beoordeling doorvoerde van een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, daar het enkel zijn bevoegdheid is om de vrees voor vervolging of op ernstige schade te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van

de vreemdelingenwet. Zij stelt derhalve dat er nog geen onderzoek is gebeurd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en van het verbod op refoulement. De verzoekende partij verwijst verder nog naar het Soeringarrest van 7 juli 1989 van het EHRM, een arrest van de Raad van 25 november 2013 en het arrest Singh. Voorts geeft zij aan dat de verwerende partij op de hoogte is van de situatie in Liberia en duidt zij deze situatie door te verwijzen naar citaten uit verschillende algemene rapporten omtrent de Ebola-epidemie in Liberia (reisadvies website FOD Buitenlandse Zaken, een rapport van “Centers for Disease Control and Prevention”, een rapport van het “European Centre for Disease Prevention and Control” van 29 september 2014 en Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad). Zij stelt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek instelde naar een mogelijk schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu verwijst de verzoekende partij naar de algemene situatie betreffende de Ebola-epidemie in Liberia.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd bij arrest van 27 november 2015 met nr. 137.348. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve is de kritiek van de verzoekende partij op dit punt niet dienstig. De Raad spreekt zich in voormeld arrest evenwel niet uit over de vraag of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt bij een gedwongen terugleiding open, gelet op zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Een verwijzing naar de algemene toestand aan de hand van enkele citaten uit algemene rapporten volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een plaats en in omstandigheden waarbij zij persoonlijk een reëel ernstig risico loopt om op onmenselijke of mensonwaardige wijze behandeld dreigt te worden als gevolg van een besmetting door het ebola-virus.

Voorts wijst de Raad er op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen.

Wat de verwijzingen naar het arrest “Soering” van 7 juli 1989 en het arrest “Singh” van 20 oktober 2012 van het EHRM betreffen die zij in het kader van de aangevoerde schending van voormeld artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partij met een loutere verwijzing en een theoretische uiteenzetting omtrent deze arresten niet in concreto aantoont dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als omschreven in deze arresten. Bovendien blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat de verzoekende partij op generlei wijze een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt (door zich louter te beperken tot een rechtstheoretische uiteenzetting aangaande voormelde EHRM-arresten), in tegenstelling tot hetgeen vastgesteld werd in voormelde arresten van het EHRM.

Wat het arrest van de Raad betreft waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift, dient er nog op gewezen te worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Daarnaast maakt de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in het arrest waarnaar zij verwijst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 26 maart 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, dat niet werd onderzocht door het CGVS (enkel artikel 48/3 en artikel 48/4 werden onderzocht), evenmin heeft DVZ een onderzoek gedaan naar artikel 3 van het EVRM, nochtans heeft VzP medische problemen en wordt zij geconfronteerd met een land (Liberia) in ebola-crisis, met een uitgeholde medische infrastructuur, waardoor een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. VzP stelt dat men in Nederland – dat een streng gidsland is – niemand terugstuurt met medische problemen. Dit is een correcte houding; de medische infrastructuur is er volledig uitgehold. Een terugkeer zou een onmenselijke behandeling betekenen."

2.4 Wat haar kritiek aangaande de medische problemen van de verzoekende partij en de beweerde houding van Nederland in het licht van de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij voor het eerst deze kritiek opwerpt. De Raad merkt hieromtrent op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voormelde elementen (de medische problemen en de houding van Nederland ten aanzien van de ebola-landen op vlak van terugkeer) slechts ter terechtzitting van 5 mei 2015 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde elementen met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dit onderdeel van het betoog loutere beweringen betreffen die de verzoekende partij op generlei wijze heeft getracht te staven, zodat ze geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit de beschikking van 16 maart 2015.

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 26 maart 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het verzoekschrift door haar middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 maart 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET